Győri Ítélőtábla
Pf.III.20.077/2012/4. szám

Az ítélőtábla ifj. dr. Orbán György ügyvéd által képviselt **I.r II.r., III.r. felpereseknek** jogtanácsos által képviselt **alperes** ellen **kártérítés** iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2012. február 1. napján kelt 3.P.20.510/2009/65. számú ítéletével szemben az alperes által 66. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Í t é l e t e t :

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezését megváltoztatva mellőzi az alperes I. r. felperesnek 1.000.000.-(egymillió) forint nem vagyoni kártérítés és ezen összeg kamatának megfizetésére kötelező rendelkezését.

Kötelezi az I. r. felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000.-(tizenötezer) forint másodfokú perköltséget,
az államnak pedig 80.000.-(nyolcvanezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A felperesek keresetükben a 2007. március 9-én elszenvedett közúti balesettel kapcsolatosan bekövetkezett vagyoni és nem vagyoni káraik megfizetésére kérték az alperes kötelezését. Az I. r. felperes nem vagyoni kártérítés címén 2,5 millió forintot követelt, kérte figyelembe venni, hogy az alperes 1 millió forintot már teljesített.

Az alperes a kereseti kérelem jogalapját nem vitatta, a felperesek kárigényének összegszerűségét azonban csak részben fogadta el. A nem vagyoni kártérítés körében az I. r. felperes részére a már megfizetett 1 millió forintot tartotta elfogadhatónak.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. felperesnek vagyoni kártérítésként 162.494.-Ft-ot, továbbá 1 millió forint nem vagyoni kártérítést és ezen összegeknek 2007. március 9-től járó késedelmi kamatát. A II. r. felperesnek 15 napon belül fizessen meg vagyoni kártérítésként 309.210-Ft-

ot, nem vagyoni kártérítésként 370.000.-Ft-ot és ezen összegek 2007. március 9-től járó késedelmi kamatát. A III. r. felperesnek pedig fizessen meg vagyoni kártérítésként 549.683.-Ft-ot és ennek 2007. március 9-től járó késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, kimondta, hogy a felek viselik a perrel felmerült költségeiket, az előlegezett eljárási illeték pedig az állam terhén marad.

Határozata indokolásában megállapította, hogy a felperesek 2007. március 9-én közúti balesetet szenvedtek. Az alperes által biztosított járművezető gépkocsija a szemközti sávból átsodródva az I. r. felperes által vezetett gépkocsinak ütközött.
Az I. r. felperes a baleset következtében a bal felső szemhéj bevérzését, a bal arcfél vágott sebét, a bal singcsont testközeli harmadának elmozdulással járó ferde törését, a jobb alsó ugró ízület ficamát, a lapocka acromion nyúlványának törését, a bal belboka horzsolását, a bal farrégió mély bevérzését, valamint traumás agyvizenyőt szenvedte el. A kontrollvizsgálatok megállapították, a bal lábszáron a szárkapocscsont mellett egy apró csontdarab leszakadt. A jobb boka ízületi fájdalma, instabilitás érzés, ficama miatt operálták.
A lágyrész sérülései 8 napon belül gyógyultak. Ezen sérülésekből maradandó fogyatékossággal vagy súlyos egészségromlással járó állapot nem alakult ki.
A bal lapocka ízületi nyúlványának törése, a bal singcsont törése 8 napon túl gyógyult, tényleges gyógytartamuk 8 hétben jelölhető meg. Ezen sérülésekből maradandó fogyatékossággal vagy súlyos egészségromlással járó állapot nem alakult ki.
A traumás agyvizenyő életveszélyes állapotnak tekinthető, azonban ezen sérülésekből maradandó fogyatékossággal vagy súlyos egészségromlással járó állapot nem alakult ki. A bal arcfél hegképződéssel járó állapota esztétikai károsodásként értékelhető, mely plasztikai műtéttel maradéktalanul korrigálható.
A jobb alsó ugróízület ficama 8 napon túl gyógyult, ezen sérülésekből a jobb ugróízület kisfokú mozgáskorlátozottságával járó maradandó fogyatékosságként értékelhető állapot alakult ki.
A balesettel közvetlen összefüggésben álló pszichés trauma nem állt fenn, a balesetet követően a testi sérülések, illetve ezek orvosi ellátása után jelentkezett nála stresszreakció, mely a stresszor intenzitása miatt végeredményben bárkinél kialakulhat. Ezt megfelelően kezelni tudta, pszichiátriai megbetegedés, pszichés egyensúlyvesztés nem alakult ki nála.
Az I.r. felperesnél kialakult maradandó fogyatékosságként értékelhető állapot 5 % össz-szervezeti egészségkárosodási mértéket jelent, mely teljes mértékben baleseti eredetű. Állapotában kismértékű javulás lehetősége nem zárható ki.

Az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásában kiemelte, hogy az alperes a kereset jogalapját elismerte, a Ptk. 346. §-ában, illetőleg a kötelező felelősségbiztosításról szóló 190/2004.(VI.8.) Korm. rendeletben foglaltak a jogalap tekintetében irányadóak voltak. Az összegszerűség körében pedig a Ptk.355-360. §-ában foglaltakat vette figyelembe. Ennek során a vagyoni és nem vagyoni kártérítési igények elbírálásánál a beszerzett szakvéleményt értékelte, mely a felperesek sérüléseit, az arra vonatkozó orvosi dokumentációt értékelés tárgyává tette, a felperesek orvosi vizsgálatát elvégezve adott választ a feltett kérdésekre.
Kétséget kizáróan megállapítható volt az I. r. felperesnél maradandó fogyatékosságként értékelhető állapot bekövetkezte. 5 %-os össz-szervezeti egészségkárosodás állapítható meg, mely teljes mértékben baleseti eredetű. Állapotában kismértékű javulás lehetősége azonban

nem zárható ki. Az I. r. felperes élete a baleset következtében kismértékben megváltozott, életminősége csökkent, őnála a kialakult fogyatékosságként értékelhető állapottal magyarázható.

Az alperes fellebbezésében az ítélet részbeni megváltoztatását, az I. r. felperes nem vagyoni kárigényének elutasítását kérte. Megítélése szerint az alperes által már megtérített 1 millió forint fedezi az I. r.felperes nem vagyoni kárát, azt meghaladóan további 1 millió forint megfizetése kiemelkedően eltúlzott és alaptalan kártérítésre vezetne. Az I. és III. r. felperes hasonló mértékű, igen enyhe, 5 %-os össz-szervezeti egészségkárosodást szenvedett, amely 6,25 %-os baleseti munkaképesség csökkenésnek felel meg. III. r. felperes tekintetében az elsőfokú bíróság is elegendőnek ítélt 800.000.-Ft-os nem vagyoni kártérítést, így mindenképpen eltúlzott az I. r. felperes tekintetében a 2 millió forintos összeg. Mindemellett az elsőfokú bíróság teljes mértékben mellőzte az összegszerűség körében az indokai kifejtését. Nem állapítható meg indokolás hiányában, hogy az elsőfokú bíróság az alperes által már megtérített összeget hagyta-e figyelmen kívül, vagy egy eltúlzott, 2 millió forintban meghatározott összeget látott alaposnak.

Az I.r. felperes fellebbezési ellenkérelmében elsődlegesen a megfellebbezett ítéleti rendelkezés helybenhagyását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság - bár ennek részletes indokát nem adta, de - az alperes által teljesített összegen felül további 1.000.000,- erejéig ítélte alaposnak a nemvagyoni kár iránti követelést.

Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint alapos.

Az elsőfokú ítélet fellebbezéssel nem támadott rendelkezései a Pp.228. § (3) bekezdése értelmében jogerőre emelkedtek, a másodfokú eljárás tárgyát kizárólag az alperest az I. r. felperes javára nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelező ítéleti rendelkezés felülvizsgálata képezte.
Miután az alperes az I. r. felperes nem vagyoni kártérítés iránti igényének jogalapját az elsőfokú eljárás második szakaszában, valamint a fellebbezésében is elismerte, így az ítélőtáblának a továbbiakban csupán az összegszerűség kérdésében kellett állást foglalnia.
Ennek során az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítás lefolytatásával beszerzett peradatok okszerű mérlegelésével helyes tényállást állapított meg. Az alperesi fellebbezésben foglaltakkal szemben az ítélet indokolásából - annak hiányosságai mellett is - megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az I. r. felperes személyhez fűződő jogainak - nem vagyoni kártérítési felelősséget megalapozó - megsértése folytán bekövetkezett hátrányokat számba vette, értékelte és a nem vagyoni kártérítés összegének meghatározása során figyelemmel volt az alperes által korábban már teljesített egymillió forintos összegre is. Ezen nem vitatott tényre ítélete indokolásának 6. oldalán, az I. r. felperes kereseti kérelme ismertetése körében kifejezetten utalt. Megállapítható tehát, hogy az elsőfokú bíróság az I. r. felperes nem vagyoni kártérítés iránti igényét 2.000.000.-Ft erejéig ítélte alaposnak és az alperesi részteljesítésre figyelemmel, annak beszámításával egymillió forint és kamatai megfizetésére kötelezte az alperest.

A követelés összegszerűsége körében a továbbiakban az ítélőtábla az alábbiakra volt figyelemmel.
A nem vagyoni kártérítési kötelezettség alapja a személyhez fűződő jogok megsértése által okozott hátrány, érdeksérelem. Az I. r. felperesnek az elszenvedett baleset során sérültek a személyiségi jogai, a testi- és lelki egészséghez, egészséges élethez fűződő joga, a beszerzett szakvélemény alapján megállapítható, hogy maradandó fogyatékosságot szenvedett, 5 % össz-szervezeti egészségkárosodási mérték állapítható meg, amely teljes mértékben baleseti eredetű. Állapotában kismértékű javulás lehetősége nem zárható ki. Mindemellett értékelendő, hogy az I. r. felperes esetében a bal arcfél hegképződéssel járó állapota esztétikai károsodásként értékelhető, mely ugyan plasztikai műtéttel maradéktalanul korrigálható, de a baleset külsérelmi jeleként ezt jelenleg is viseli. Ugyanakkor az is megállapítható, hogy a balesettel összefüggésben álló pszichés trauma nem állt fenn, pszichiátriai megbetegedés, pszichés egyensúlyvesztés nem alakult ki az I. r. felperesnél.
A nem vagyoni kár mértékének meghatározása során a bíróságnak a jogsértés súlyára és a következmények súlyosságára kell figyelemmel lennie. Értékelnie kell az elszenvedett fizikai sérüléseket és egyéb egészségügyi, pszichikai és életmódbeli hátrányokat, a felperes családi helyzetét, korát, az életvitelét befolyásoló munkaképesség-csökkenését, mindazt a nem vagyoni hátrányt, melyet a felperes a baleset következtében elszenvedett és a jövőben el fog szenvedni. Mindezek okszerű mérlegelése és értékelése útján állapítható meg az az összeg, amely a személyhez fűződő jogok megsértése által okozott nem vagyoni hátrány kiküszöböléséhez szükséges, és egyben megfelel az ítélkezési gyakorlat egységességének, az egységes megítélés követelményének is.
Az ítélőtábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a fenti körülmények és szempontok értékelésével az I. r. felperes javára a nem vagyoni kártérítést eltúlzott összegben állapította meg. A megítélt 2.000.000.-Ft nem áll arányban a személyiségi jogsértés súlyával, és az okozott következmények súlyosságával. Az alperes által már megfizetett egymillió forint nem vagyoni kártérítés szükséges és egyben elégséges az I. r. felperest ért nem vagyoni hátrányok kiküszöböléséhez, megfelel az ítélkezés egysége iránti követelménynek, továbbá az elsőfokú ítélet egyéb nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányuló rendelkezéseivel kapcsolatos belső arányosság követelményének is.
A fentebb kifejtettekre figyelemmel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezését a Pp.253. § (2) bekezdés második fordulata alapján megváltoztatta és a korábbi teljesítésre figyelemmel az alperest az I. r. felperes javára nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelező rendelkezést mellőzte.
Az alperes fellebbezése teljes mértékben eredményre vezetett, így a Pp.78. § (1) bekezdése alapján az I. r. felperes köteles megfizetni az alperesnek a rendelkező részben meghatározott összegű jogtanácsosi munkadíjat, az államnak pedig a feljegyzett fellebbezési illetéket.

Győr, 2012. június 4. napján

Dr. Világi Erzsébet sk.	Dr. Maurer Ádám sk.	Dr. Havasiné dr. Orbán Mária sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A kiadmány hiteléül:

Kiadó: